

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 413/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu a rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. PN-6C/16/2018-435 z 27. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu č. k. PN-6C/16/2018-435 z 27. júna 2023, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd preskúmal postup sudcu okresného súdu, zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a zabezpečil riadne zohľadnenie všetkých dôkazov v napadnutom konaní.

2. Z príloh pripojených k ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol sťažovateľovu žalobu o určenie vlastníckeho práva. Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie je zrejmé, či podal proti predmetnému rozsudku odvolanie alebo či tento už nadobudol právoplatnosť. Sťažovateľ iba tvrdil, že jeho námietka zaujatosti v napadnutom konaní nebola zákonne vyriešená a tiež že v tomto konaní bola porušená aj zásada riadneho dokazovania.

3. Ústavný súd telefonickým zisťovaním na informačnej kancelárii okresného súdu zistil, že proti napadnutému rozsudku bolo podané odvolanie (zrejme sťažovateľom, pozn.), o ktorom rozhodol odvolací súd 5. marca 2024 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu tak nadobudol právoplatnosť 19. marca 2024. V napadnutom konaní bolo podané aj dovolanie (zrejme sťažovateľom), ktoré

dovolací súd odmietol rozhodnutím z 29. mája 2025. Informačná kancelária okresného súdu eviduje ako poslednú úpravu v napadnutom konaní doručovanie rozhodnutia dovolacieho súdu z 13. júna 2025.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu.

5. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

6. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde), ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritórnemu prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia, všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu (m. m. I. ÚS 193/2024) vo vzťahu k porušovateľovi, ktorého vo svojej ústavnej sťažnosti označil sám sťažovateľ (t. j. okresný súd).

7. Z čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 zákona o ústavnom súde.

9. V tejto súvislosti musí ústavný súd tiež konštatovať, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu svojho základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti v poradí poslednému z relevantných rozhodnutí všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

10. Z už uvedeného skutkového stavu, ako ho zistil ústavný súd v informačnom centre okresného súdu, vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd rozhodnutím, ktoré ale nebolo napadnuté touto ústavnou sťažnosťou. Vo veci rozhodoval aj dovolací súd (na základe dovolania proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu) a vydal rozhodnutie, ktoré ale sťažovateľ taktiež nenapadol touto ústavnou sťažnosťou.

11. Pre rozhodnutie ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia sťažovateľom označeného práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

12. Vzhľadom na už uvedený záver ústavného súdu vo vzťahu k sťažovateľom uvedenému porušovateľovi jeho práva na spravodlivý proces nemalo ďalší význam zaoberať sa ani náležitou jeho návrhu (resp. jej nedostatkom, pozn.) spočívajúcou v povinnom právnom zastúpení v zmysle § 34 ods. 1, § 43 ods. 2 a 3 v kontexte dôvodu na odmietnutie návrhu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo tiež bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojom podaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu